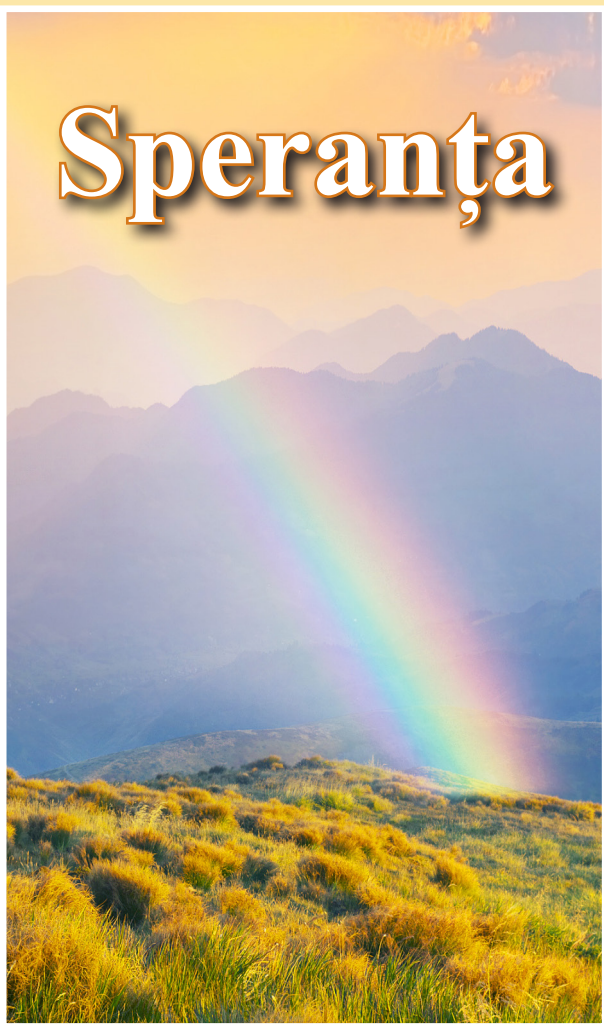

Speranța

Speranța

" Dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit." Acestea sunt cuvintele rostite de Marta către Isus la moartea fratelui ei, Lazăr. Ele exprimă acel sentiment sfâșietor de regret pe care îl trăiesc milioane de oameni atunci când moartea le răpește pe cineva drag. În astfel de momente, atât de multe gânduri ne trec prin minte – dacă am fi făcut una sau alta, dacă am fi chemat un alt medic... Dacă moartea a fost urmarea unui accident în timpul unei călătorii, poate ne gândim că, dacă cel drag nu ar fi plecat la drum, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. În cazul Martei, ea a crezut că lipsa lui Isus a dus la moartea fratelui ei, și astfel, a fost înclinată să-L învinuiască.

Mulți au împărtășit această trăire a Martei, simțind într-un fel sau altul că Domnul a fost responsabil pentru pierderea lor sau că ar fi putut opri tragedia. Așa că se întreabă: De ce? Se gândesc că poate, într-un fel, au făcut ceva care L-a supărat pe Dumnezeu. Sau poate că cel care a murit a fost, într-un mod aparte, pedepsit pentru o faptă rea. Și apoi, cu o tresărire, apare o altă întrebare: Dacă acesta este adevărul, care este acum starea celui decedat? Oare suferă el ceva mai cumplit decât moartea?

Printre gândurile care frământă inimile multora atunci când moartea lovește în propria casă se numără și întrebarea – de cele mai multe ori fără răspuns – despre ce se află dincolo de mormânt. Îi vom mai vedea vreodată pe cei dragi? Sunt ei fericiți acum? Și vom fi și noi, într-o zi, alături de ei în acea fericire? Inimile noastre tânjesc după răspunsuri clare la aceste întrebări tulburătoare, izvorâte din durerea noastră. Iar răspunsurile există – ele se găsesc în Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar totuși, de ce mor oamenii? Mulți ar spune că e firesc să îmbătrânim și să murim. Însă acest răspuns nu convinge, pentru că milioane de oameni mor înainte de a ajunge la bătrânețe. Moartea nu ține cont de vârstă – ea îi lovește deopotrivă pe tineri și pe bătrâni, pe sfinți și pe păcătoși. Fie că moare un copil sau un părinte în vârstă, durerea și șocul sunt la fel de mari. Nu suntem niciodată pregătiți pentru moarte și, chiar după mii de ani de istorie, omenirea nu s-a obișnuit cu vizitele ei – ele vin mereu ca o surpriză dureroasă. Adevărul este că nu există „moarte naturală”, pentru că moartea este întotdeauna nefirească și nedorită.

Biblia ne arată că oamenii mor din cauza păcatului – nu neapărat din cauza păcatelor personale ale celor

care mor, ci din cauza păcatului original, al primilor noștri părinți. Așa cum spune apostolul: „...printr-un om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea...” (Romani 5:12). Prin moștenire, toți facem parte dintr-o rasă muritoare. E important să ne amintim acest lucru atunci când moartea lovește în casele noastre – ne ajută să înțelegem că această experiență dureroasă nu este o pedeapsă personală, nici pentru cel plecat, nici pentru cei rămași. Cei dragi nouă mor pentru că „în Adam toți mor”. Dar există și o speranță măreață: promisiunea Cuvântului lui Dumnezeu că, așa cum în Adam toți mor, „tot așa, în Christos, toți vor fi înviați” (1 Corinteni 15:22).

DORMIND IN PACE

Întorcându-ne la zilele lui Isus și la acea familie iubită din Betania – Maria, Marta și Lazăr – putem desprinde câteva gânduri lămuritoare și încurajatoare. Se pare că Isus avea o legătură specială cu această familie, iar când Lazăr s-a îmbolnăvit, surorile lui au considerat firesc că, de îndată ce Isus va afla, le va veni în ajutor. La acel moment, misiunea Lui îl dusesese la o oarecare distanță de Betania, dar cele două surori l-au trimis un mesaj care spunea: „Doamne, iată, cel pe care îl iubești este bolnav” (Ioan 11:3). Isus a primit acest

mesaj, însă timp de două zile nu a făcut nimic în privința lui. În cele din urmă, le-a spus ucenicilor Săi:

„Prietenul nostru Lazăr doarme; dar Eu Mă duc să-l trezesc din somn” (Ioan 11:11). Această veste i-a surprins pe ucenici. Și ei au zis că Lazăr era grav bolnav – probabil că Isus le povestise despre mesajul primit. Dar dacă acum Lazăr dormea, nu înțelegeau de ce Domnul ar fi dorit să-l trezească. Poate chiar au simțit că Isus nu judeca lucrurile corect în acel moment, așa că l-au spus: „Doamne, dacă doarme, se va face bine”. Cu alte cuvinte, ei au gândit că ar fi o greșeală să tulburi somnul unui om bolnav care se odihnește – că cel mai bine pentru el ar fi să continue să doarmă liniștit.

Dar ucenicii nu au înțeles ce voia să spună Isus. „Isus vorbise despre moartea lui”, ne spune relatarea, „dar ei credeau că vorbește despre odihna somnului” (Ioan 11:13). Văzând că ucenicii Săi au înțeles greșit ceea ce spusese despre Lazăr, Isus le-a vorbit limpede: „Lazăr a murit” (Ioan 11:14). Aici avem, chiar de pe buzele Învățătorului, un punct de vedere profund și, totodată, mângâietor despre moarte: ea este ca un somn. Asta înseamnă că cei morți se odihnesc – așteaptă, fără să știe, clipa când Domnul îi va trezi – din somnul morții. Somnul devine astfel

una dintre cele mai grăitoare imagini biblice care ne ajută să înțelegem ce este, de fapt, moartea.

Somnul are două caracteristici esențiale. Prima este că cel care doarme nu este conștient. Nu știe ce se petrece în jurul lui. Nu este nici trist, nici bucuros. Nu are griji și nu experimentează nici durere, nici plăcere. Nu flămânzește, nu însetează. Despre această stare, Scriptura spune limpede: „Cei vii știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic” (Eclesiastul 9:5).

Există o altă caracteristică a somnului care are o semnificație adâncă atunci când îl privim ca pe o imagine a morții: așteptarea unei treziri. Mama își așază cu grijă copilul iubit în pătuț la ceas de seară, îi cântă un cântec de leagăn liniștitor până când ochii i se închid ușor și micuțul adoarme, alunecând în tărâmul uitării. Copilul devine inconștient, iar mama iese în liniște din cameră, cu inima plină de dragoste și cu bucuria gândului că dimineața va fi din nou întâmpinată de gânguritul vesel al copilului ei. Nu sunt lacrimi, nu e durere în suflet, nu e singurătate – pentru că cel mic doarme, iar dimineața se va trezi din nou, aducând lumină și viață în întreaga casă.

Vorbind despre o tânără care murise, Isus a spus:

„Fetița nu este moartă, ci doarme” (Matei 9:24). Și aici, la fel ca în cazul lui Lazăr, Isus a descris moartea ca pe un somn – un somn care, din perspectiva darului vieții oferit de Dumnezeu prin Christos, va fi urmat de o trezire. O dimineață nouă va răsări – ziua domniei lui Christos pe pământ – și atunci vor răsuna glasurile celor treziți din somnul morții. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Prietenul nostru Lazăr doarme; dar Eu Mă duc să-l trezesc din somn” (Ioan 11:11). Și așa a și făcut. L-a trezit pe Lazăr din somnul morții, spre marea bucurie a surorilor lui și a tuturor celor care îl iubeau.

A TRĂI DIN NOU

După ce și-a anunțat intențiile ucenicilor săi, Isus a mers în Betania, la casa prietenilor săi, Marta și Maria. Marta l-a întâmpinat pe Isus când s-a apropiat de casa lor și l-a muștrătat cu blândețe pentru că nu venise mai devreme, în vremea când fratele ei încă trăia. Apoi, Isus i-a spus ceva remarcabil – cuvinte care au răsunat de-a lungul secolelor, aducând alinare miilor de îndoliați care au înțeles profunzimea lor și au crezut că într-o zi ele se vor împlini. El i-a spus: „Fratele tău va învia.” (Ioan 11:23)

Aceasta este marea speranță a Bibliei pentru toți cei

care au murit – că vor trăi din nou. Însă trebuie să fim atenți la acest cuvânt „din nou”. Isus nu i-a spus Martei: „Nu plânge, pentru că fratele tău nu este cu adevărat mort.” Nu! El știa că Lazăr era mort. Isus le spusese clar ucenicilor Săi: „Lazăr este mort” și, cu siguranță, nu ar fi contrazis acest adevăr în conversația cu Marta. Astfel, mesajul Său de alinare a fost că fratele ei va învia, că cel care era mort va fi readus la viață.

Cu secole înainte de aceasta, profetul Iov a întrebat: „Dacă moare un om, va mai trăi el?” (Iov 14:14). Este important să observăm cum pune Iov această întrebare. El nu întreabă: „Dacă un om moare, este cu adevărat mort?” sau „Există ceva la om care rămâne în viață după moartea trupului?” Iov știa că moartea este o realitate tragică, o pedeapsă pentru păcat, și că, din cauza păcatului, toți oamenii mureau. Ceea ce Iov voia să știe era dacă morții vor fi aduși din nou la viață – vor trăi ei „din nou”? Isus a răspuns la această întrebare, nu doar pentru Iov și Marta, ci și pentru toți cei care sunt dispuși să accepte adevărul simplu al cuvintelor Sale: „Fratele tău va învia.”

Faptul că morții vor fi readuși la viață într-un viitor apropiat nu a fost o idee nouă pentru Marta,

deoarece ea credea în promisiunile din Vechiul Testament care aduc această speranță. După ce a întrebat „Dacă moare un om, va trăi din nou?”, profetul Iov a găsit răspunsul și și-a exprimat speranța, spunând: „Voi aștepta (în moarte) toate zilele timpului meu stabilit, până va veni schimbarea mea. Tu vei chema, și Eu îți voi răspunde; Tu vei avea o dorință față de lucrarea mâinilor tale.” (Iov 14:14-15)

"IN ZIUA DE APOI"

Într-o profeție referitoare la speranța destinului final al copiilor uciși prin edictul lui Irod la nașterea lui Isus, Domnul le spune mamei care jleau, denumite în profeție, Rahela: „Așa vorbește Domnul: Oprește-ți glasul din plâns și ochii din lacrimi, căci faptele tale vor avea răsplată, zice Domnul. Ei se vor întoarce din țara vrăjmașului. Și este nădejde pentru viitorul tău, zice Domnul: copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor.” Ieremia 31:16-17.

Probabil că Marta știa de aceste promisiuni minunate care îi asigurau pe credincioși de venirea unui timp în care morții, tineri și bătrâni, vor fi readuși la viață. În plus, Isus fusese un vizitator frecvent în casa lor și ea auzise, fără îndoială, minunatele cuvinte de viață

care ieșeau de pe buzele Lui inspirate. Așa că atunci când Isus i-a spus: „Fratele tău va învia,” ea a răspuns: „Știi că va învia la învierea din ziua de apoi.” (Ioan 11:24). Da, ea știa că toți morții vor „învia,” că vor fi treziți din somnul morții - pentru că știa că acesta era planul lui Dumnezeu pentru întreaga omenire.

Ce a vrut să spună Marta prin „ziua de apoi”? Planul lui Dumnezeu pentru salvarea și restaurarea rasei umane de la păcat și moarte este împărțit în perioade de timp numite în Biblie „zile”. În timpul ultimei dintre aceste perioade de timp, planul divin de restaurare își va atinge desăvârșirea. „Ziua de apoi” din planul lui Dumnezeu durează o mie de ani - cei o mie de ani ai domniei lui Christos.

Faptul că se vorbește despre această perioadă ca despre o „zi” este foarte semnificativ, deoarece contrastează cu cei șase mii de ani de experiență umană care au precedat-o, perioadă la care Scripturile se referă ca la o perioadă de întuneric, o noapte de tristețe și moarte. Referitor la această noapte întunecată a păcatului și a suferinței și la dimineața bucuriei care va urma, psalmistul a scris: „Mânia Lui durează doar o clipă; în favoarea Lui este viața; plânsul poate dura o noapte, dar bucuria vine

dimineața.” Psalmii 30:5.

Deși David vorbește despre „mânia” lui Dumnezeu, nu trebuie să ne gândim la El ca fiind răzbunător sau încântat de suferința creaturilor Sale. Mânia Lui nu se va exprima nici prin chinuirea celor răi într-un iad de foc pentru totdeauna, nici într-un „purgatoriu” pentru o perioadă limitată de timp. Noul Testament ne vorbește despre „mânia” lui Dumnezeu și explică faptul că și acum ea se arată din cer împotriva oricărei nedreptăți. (Romani 1:18). Mânia lui Dumnezeu este revelată în condamnarea la moarte care este aplicată întregii rase umane - „Că în Adam, toți mor.” 1 Corinteni 15:22.

În favoarea lui Dumnezeu este viața, declară psalmistul. (Psalmii 30:5). Aici favoarea lui Dumnezeu este pusă în contrast cu mânia Sa. Când primii noștri părinți au încălcat legea lui Dumnezeu, El și-a retras favoarea față de ei. Fără favoarea Sa, ei nu puteau continua să trăiască, astfel încât, automat, sentința „țărână ești și în țărână te vei întoarce” a început să fie operațională - au început să moară. Geneza 3:19.

Rasa umană a continuat să moară de atunci. Când Dumnezeu a retras razele soarelui favorii Sale, un

„întuneric” s-a așternut asupra rasei umane - un întuneric atât de dens încât a fost resimțit în toate durerile și suferințele inerente procesului de moarte. Această „noapte” a experienței lumii cu păcatul și rezultatul său a fost într-adevăr una de plâns. Dar nu va dura la nesfârșit! A fost o noapte lungă și mohorâtă, dar vine dimineața și, odată cu venirea dimineții, va veni și bucuria promisă - o bucurie care va fi nemărginită atunci când moartea va înceta să-și mai lovească victimele, iar cei care au murit vor fi, prin puterea divină, făcuți din nou vii. Așa se face că atunci când Isus i-a spus Martei: „Fratele tău va învia,” mintea ei a evocat în mod natural această imagine minunată a bucuriei care va veni pentru întreaga omenire în acea nouă zi în care binecuvântările vieții vor fi revărsate peste toți, de unde și răspunsul ei: „Știu că va învia în ziua de apoi.”

Isus nu a negat veridicitatea celor spuse de Marta. Într-adevăr, datorită propriilor Sale vizite în acea casă din Betania, această speranță a unei treziri generale a tuturor celor care dorm în moarte a fost atât de aprinsă în inima Martei. Mai degrabă, Isus i-a confirmat credința, spunând: „Eu sunt învierea și viața; cel care crede în Mine, chiar dacă ar fi mort, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.” Ioan 11:25-26.

„Eu sunt învierea și viața,” a spus Domnul, însemnând că în acea zi viitoare în care morții vor fi readuși la viață, iar Edenul va înflori din nou, cu granițele sale cuprinzând întregul pământ, El va fi canalul puterii divine prin care se va realiza acest lucru. Isus este marele dăător de lumină al lumii - lumina vieții. (Ioan 1:9; 8:12; 9:5). Domnia Sa regească va aduce „ziua” sănătății și a vieții. El va fi ceea ce profetul descrie ca fiind „Soarele dreptății,” care va răsări cu „vindecare pe aripile sale.” Maleahi 4:2.

CHRISTOSUL

„Tu crezi aceasta?” a întrebat-o Isus pe Marta. „Crezi că Eu sunt Cel care îl va readuce la viață pe fratele tău în ziua în care se va împlini scopul iubirii lui Dumnezeu față de omenire?” Iar Marta a răspuns: „Da, Doamne: Eu cred că Tu ești Christosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.” (Ioan 11:26-27).

Din momentul în care omul a căzut în păcat și moarte, Dumnezeu a promis să trimită un Eliberator. Lui Avraam i s-a făcut promisiunea că „sămânța” lui va „binecuvânta toate familiile pământului.” (Geneza 12:1-3; 22:18). Apostolul Pavel explică faptul că Isus

este acea „sămânță” a promisiunii. (Galateni 3:16). Marta știa și ea acest lucru și, pentru că Christosul promis trebuia să binecuvânteze toate familiile pământului, ea știa că El trebuia să fie și „învierea și viața.”

Chiar și în zilele Martei au existat mai mult de patru mii de ani de moarte. Propriul ei frate murise, așa că ea știa că, pentru ca promisiunile lui Dumnezeu de a binecuvânta întreaga omenire prin Christos să se împlinească, cei adormiți în moarte vor trebui treziți; iar ea credea că Isus este Cel care va face acest lucru - „La învierea din ziua de apoi.”

„Cel ce crede în Mine, chiar dacă ar fi mort, va trăi,” a spus Isus. (Ioan 11:25). Aici este o promisiune definitivă pentru toți credincioșii, a unei treziri din somnul morții. Scopul principal era să o asigure pe Marta că moartea lui Lazăr nu s-a datorat lipsei sale de credință sau de loialitate față de Isus. Lazăr a crezut în Isus, dar a murit. Acest lucru a fost valabil pentru toți credincioșii din acel moment și până acum. Isus o asigură pe Marta și pe noi că moartea nu este sfârșitul - „Deși ar fi mort,” sau a murit, „totuși va trăi,” adică va fi readus la viață.

Apoi, Isus trage cortina incertitudinii deoparte și ne

oferă o privire suplimentară asupra acelei „zile de pe urmă,” pentru ca noi să putem aprecia și mai mult iubirea nemărginită a lui Dumnezeu în asigurarea vieții pentru întreaga omenire. El a spus: „Oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.” Această afirmație nu este adevărată în prezent, deoarece toți mor acum. Viața viitoare a întregii omeniri depinde de trezirea ei din somnul morții. Dar va fi diferit în acea nouă zi - acea zi în care „Soarele dreptății” risipește întunericul nopții lungi a păcatului și a morții și aduce lumină și viață întregii omeniri. Cei care trăiesc atunci și care cred în Hristos nu vor muri niciodată - ei vor rămâne de fapt în viață pentru totdeauna ca ființe umane.

CEI DREPTI ȘI CEI NEDREPTI

Cine va fi în viață în acea „ultimă zi”, acea zi de o mie de ani în care binecuvântările vieții veșnice vor fi asigurate tuturor celor care vor crede? Toată omenirea va fi atunci vie, pentru că planul lui Dumnezeu este să-i trezească pe toți din somnul morții. Pavel spune că „va fi o înviere a morților, atât a celor drepti, cât și a celor nedrepti.” (Fapte 24:15). Iar Isus a declarat: „Nu vă mirați de aceasta, căci vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară.” (Ioan 5:28-29). Gândul reconfortant

al acestui pasaj a fost adesea distorsionat din cauza unei traduceri greșite. Traducerea corectă spune: „Cei care au făcut binele, la învierea vieții; iar cei care au făcut răul, la învierea judecății.” (Ioan 5:29, Versiunea Standard Revizuită).

„Cei care au făcut binele,” spune Domnul, „vor ieși la învierea vieții.” Aceasta se referă la răsplata credincioșilor consacrați, care și-au dovedit vrednicia pentru „slavă, onoare și nemurire.” (Romani 2:7). Ei vor trăi și vor domni împreună cu Christos, ca parte a „seminței” lui Avraam, prin care vor fi binecuvântate toate familiile pământului. (Galateni 3:27-29). Aceștia vor fi asemenea lui Isus și vor împărtăși gloria Sa cerească. (1 Ioan 3:2). A lor va fi „cunună a vieții” și „natura divină.” (Apocalipsa 2:10; 2 Petru 1:4). Dar cei care vor învia pentru a trăi și a domni cu Christos vor fi puțini, în comparație cu milioanele de oameni care au murit. Isus se referă la ei ca la o „turmă mică” căreia Tatăl a binevoit să îi dea împărăția. (Luca 12:32).

Marea majoritate a celor morți fac parte din acea clasă care nu a făcut bine, din punct de vedere divin. Ei au murit ca membri ai unei rase păcătoase și muribunde. Conform standardelor umane, majoritatea dintre ei au fost oameni buni – cetățeni

integrali ai societății și vecini amabili – dar nu au fost urmași ai Domnului; prin urmare, sângele lui Christos nu le-a conferit o poziție de dreptate înaintea lui Dumnezeu.

Totuși, Dumnezeu îi iubește și pe aceștia și L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru ei, pentru ca ei să aibă ocazia de a trăi veșnic. Viața veșnică prin Isus poate fi obținută doar prin credință, iar majoritatea oamenilor nu au avut ocazia reală de a crede. Milioane nu au auzit niciodată despre Isus, iar printre cei care au auzit de El, puțini au înțeles clar scopul adevărat al venirii Sale. Au existat atât de multe teorii contradictorii despre Christos și creștinism încât majoritatea oamenilor cinstiți sunt confuzi și nu au luat niciodată în serios învățăturile despre Christos. Nu că au fost rău intenționați, dar nu au făcut „binele” în sensul de a deveni urmași ai lui Isus.

Aceste milioane vor fi și ele trezite din somnul morții. Pavel vorbește despre această trezire ca fiind „salvarea” și explică faptul că este voința lui Dumnezeu ca aceștia „să fie salvați și să ajungă la cunoașterea adevărului.” (1 Timotei 2:4-6). Marele adevăr care va fi atunci făcut cunoscut tuturor – clar și fără echivoc – este că Isus „S-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru toți,” adică a murit pentru

„păcatele întregii lumi,” și că cei care acceptă această salvare pot trăi. (1 Ioan 2:2).

La aceasta se referea Isus când i-a spus Martei: „Oricine trăiește,” adică oricine a fost trezit din somnul morții „la învierea de apoi” „și crede în Mine nu va muri niciodată.” (Ioan 11:26). Aceasta va fi perioada de încercare pentru întreaga lume, momentul în care vor fi confrunțați cu o decizie importantă care va însemna viață sau moarte veșnică. (Fapte 17:31). Când Isus a promis că vor ieși din moarte, a spus că vor ieși în ceea ce a descris prin cuvântul grecesc „krisis,” adică o perioadă de încercare, când, dacă se vor întoarce la Dumnezeu, la Isus și la neprihănire, nu vor mai avea nevoie să moară din nou, ci, crezând astfel, vor „trăi veșnic.” (Ioan 6:51).

"TU CREZI ACEASTA?"

Când Isus i-a explicat Martei această minunată speranță a vieții viitoare, El a întrebat-o: "Crezi tu aceasta?" Această întrebare este o provocare pentru inimile noastre și astăzi. Dacă putem să avem o credință autentică în promisiunile lui Dumnezeu, multe din amărăciunea și tristețea care ne copleșesc atunci când cei dragi sunt luați de lângă noi prin

moarte vor fi alungate din inimile noastre. Dacă putem crede, vom ști că aceștia nu au plecat pentru totdeauna. Va exista o revenire glorioasă a celor adormiți, o trezire din somnul morții. Isus le-a spus ucenicilor săi despre Lazăr: "Mă duc să-l trezesc din somn". Iar Isus va veni din nou, la a doua Sa venire, pentru a-i trezi din somnul morții pe toți cei pentru care a murit. Sacrificiul Său a transformat moartea dintr-o uitare eternă într-un somn liniștit, din care va exista o trezire.

CÂT DE LITERAL VA FI ACEASTA?

Au existat multe neînțelegeri cu privire la speranța învierii, iar pentru mulți este dificil să înțeleagă ce va însemna aceasta cu adevărat pentru oameni. Însă nu ar trebui să existe confuzii în această privință, pentru că Isus a oferit exemple clare despre cum vor fi îndeplinite promisiunile lui Dumnezeu într-un mod foarte literal. Un astfel de exemplu este cazul lui Lazăr. După ce Domnul i-a explicat Martei adevărul mare al învierii generale și i-a arătat clar că, în "ziua de apoi", cei care vor fi treziți și vor crede în El nu vor muri niciodată, El s-a dus la mormântul fratelui ei și, prin puterea Sa divină, l-a scos din moarte.

Isus i-a spus lui Lazăr: "Ieși afară", iar relatarea ne

spune că "cel care era mort a ieșit afară". (Ioan 11:43-44). Apoi, Isus a dat instrucțiuni ca hainele de înmormântare să-i fie îndepărtate, pentru ca Lazăr să poată fi din nou liber să se alăture familiei și prietenilor săi. El s-a întors printre ei, același Lazăr ca înainte de a muri. Nu era o fantomă, nici o apariție stranie. Nu avea nevoie să răstoarne mese sau să zgâlțâie oglinzi pentru a le arăta prietenilor că se afla în mijlocul lor, pentru că se întorsese la ei, personal și fizic. Așa cum Lazăr fusese mort, acum era viu, iar surorile și prietenii lui se bucurau.

Aceasta este o ilustrare practică și ușor de înțeles a ceea ce va însemna pentru întreaga umanitate atunci când toți cei care sunt în morminte vor auzi vocea lui Isus trezindu-i din somnul morții. Dacă îți imaginezi această scenă de bucurie din Betania, când Lazăr a auzit vocea autorității divine trezindu-l din moarte, și o multiplici de miliarde de ori, vei începe să înțelegi ce vrea să spună Dumnezeu în promisiunile Sale de a binecuvânta toate familiile pământului. Acesta este scopul final al venirii lui Isus în lume, un scop care a justificat mesajul îngerilor din noaptea nașterii Sale, un mesaj pe care l-au descris ca fiind "vestea cea bună a unei mari bucurii, care va fi pentru toate popoarele. Căci vi s-a născut astăzi, în cetatea lui David, un Mântuitor, care este Christos Domnul."

(Luca 2:10-11)

Ai inima frântă pentru că cineva drag ție a fost răpit de moarte? Este o experiență grea, pentru că lasă un gol adânc în viața celor care rămân. Dar ai curaj; despărțirea nu este pentru totdeauna. În ziua de mâine, fericită în planul lui Dumnezeu — o zi care este acum aproape — vei putea să te întâlnești din nou cu persoana iubită. Între timp, continuă să ai încredere în promisiunile lui Dumnezeu și în puterea Sa de a le împlini. Și dacă poți, împărtășește bucuria speranței care îți umple inima și îți dă putere să treci prin întunericul nopții, în așteptarea luminii care, poți fi sigur, va răsări dimineața.